

Edifici emblemàtic

La Casa Lluvià, Manresa

Emblema modernista

ARQUITECTURA • La Casa Lluvià és una de les construccions de referència dins el catàleg d'obres modernistes d'Ignasi Oms i Ponsa a Manresa **REGAL** • Va ser encarregada per l'empresari Sebastià Tàpias com a obsequi per a la seva dona **DOCÈNCIA** • Entre el 1946 i el 1974 es va convertir en l'acadèmia Balmes, un centre privat on s'impartia educació primària

Noemí Badrenas / TLB
MANRESA

És sabut que el llegat d'Ignasi Oms i Ponsa és el més important de Manresa pel que fa a l'arquitectura. La ciutat disposa d'una seixantena d'edificis ideats per l'arquitecte modernista. Però el dia a dia fa oblidar que en només uns metres es reuneixen quatre d'aquestes construccions emblemàtiques. Es tracta, precisament, del carrer Arquitecte Oms, a tocar d'un dels punts neuràlgics de la ciutat, el passeig Pere III. Hi trobem la façana lateral del Casino, la Casa Devant, la Casa Torra i també la Casa Lluvià.

Oms (Manresa, 1863-Barcelona, 1914) va idear la Casa Lluvià pocs anys abans de morir, per encàrrec de l'empresari manresà Sebastià Tàpias. Va ser el 1908. Tàpias volia regalar a la seva esposa una residència amb jardí que recordés les cases de muntanya, però la parcel·la no era gaire gran en comparació a les habituals cases burgeses, fet que va obligar Oms a plantejar un edifici de planta rectangular amb una de les façanes alineada al carrer i la resta obertes al jardí, per aprofitar al màxim el sol i aconseguir una certa sensació d'aïllament.

La construcció de la casa va finalitzar el 1909. Quan Tàpias va morir, el 1922, l'edifici va ser adquirit per Lluís Lluvià (d'aquí el nom actual), un important fabricant de cintes. Durant vint anys, s'hi van fer diverses intervencions arquitectòniques, com ara el canvi d'accés –traslladant la porta principal del carrer Arquitecte Oms i utilitzant la porta del jardí com a porta d'entrada–, l'ampliació del soterrani i la construcció d'una escala exterior a través de la qual s'accedia directament a la primera planta.

Detalls intactes

El 1946, la Casa Lluvià es va convertir en l'acadèmia Balmes, un centre docent privat que va tancar portes l'any 1974. Més d'una generació de manresans encara la recorden. Tot i el canvi de mans, alguns dels detalls de la casa original encara es conserven avui intactes, com són les baranes dels balcons, fetes amb ferro forjat, les columnes de pedra o els sostres ornamentats amb un fantàstic treball de guix i pintures murals. L'habitació principal del pis superior té l'únic paviment de mosaic hidràulic que queda a la casa, amb unes sanefes que simulen catifes, i

La Casa Lluvià és un dels quatre edificis modernistes d'Oms i Ponsa que conflueixen en un mateix carrer, al centre de Manresa ■ JORDI PREÑANOSA

Ús actual

Seu del Col·legi d'Arquitectes Bages-Berguedà i de la Fira Mediterrània

Nom original
Casa Tàpias

Arquitecte
Ignasi Oms i Ponsa

Any de construcció
1908

Adreça
Carrer Arquitecte Oms, 5

Estil
Modernista

Superfície
522 m²

Llibreria que Oms utilitzava com a despatx, amb les seves inicials gravades ■ N.B.

també conserva la fusteria original dels grans finestrals que envolten l'estança. És en aquesta sala on s'exposa l'armari llibreria que l'arquitecte Oms utilitzava com a despatx a la Casa Devant, de què era llogater. El moble va ser dissenyat per ell mateix en fusta tallada i les seves inicials estan gravades en una de les portes inferiors.

Enric Masana, delegat del Col·le-

gi d'Arquitectes del Bages, explica que és una de les poques pertinences materials que s'han pogut recuperar del conegut arquitecte, ja que la seva plaça com a funcionari va fer que guardés gran part del seu llegat a les dependències municipals.

Quan l'acadèmia Balmes va desaparèixer, la casa va ser comprada per un promotor que la volia ender-

rocar per fer-hi pisos. La societat manresana s'hi va oposar durament, fins que, el 1979, va ser adquirida per l'Ajuntament.

La cessió al Col·legi d'Arquitectes va arribar el 1988, a canvi que l'entitat es fes càrrec de restaurar-la. Segons afirma Masana, aquest gest va ser una clara aposta per la preservació del patrimoni de la ciu-

Quan el promotor volia enderrocar-la per fer-hi pisos, hi va haver una forta reacció popular en contra

tat. "Que l'entitat estigui ubicada en un dels edificis d'Oms significa molt per a tots els arquitectes de la comarca; ens permet ser més propers a les entitats del territori i estar més arrelats a la nostra societat", hi afegeix.

L'entrada a la Casa Lluvià és lliure i gratuïta. S'hi fan xerrades, tallers i jornades de patrimoni, entre altres activitats culturals. ■

Ramon Gener. Musicòleg

Apassionat
Ramon Gener s'apassiona per tot allò que té relació amb la música, que l'acompanya des que era un nen. Un bon dia va decidir deixar els escenaris per dedicar-se a transmetre als altres la seva passió per l'òpera. Des de la televisió i la ràdio ha aconseguit que persones que desconeixien aquest gènere ara s'hi interessin.

Ramon Gener presentarà el seu segon llibre a l'octubre, es diu 'L'amor et farà immortal'; el primer, 'Si Beethoven pogués escoltar-me', va ser un gran èxit de vendes

“La televisió és un mitjà fantàstic però diabòlic”

COMUNICADOR • “Vaig pensar que si la gent no anava al Liceu aniríem nosaltres amb un piano allà on ells estaven, al mig del carrer, i així parlaríem amb persones que pensen que l'òpera no va amb ells” **MITJANS** • “La ràdio m'agrada molt més que la televisió perquè en la televisió la gent et veu però no et mira i en la ràdio hi ha molta més gent que t'escolta”

Teresa Berengueras
CARDONA

Ramon Gener parla amb passió de l'òpera, estima un gènere que a molts els sembla llunyà. Explica que la Carmen de Bizet era una dona maltractada. El dia en què va decidir deixar de ser baríton va plorar, però tots vam guanyar un comunicador que gaudim a través de la ràdio i mai oblidarem *Òpera en texans* i *This is opera*, que esperem que tornin. És un deu, perquè no podem posar-li un onze.

Quan va fer les primeres passes en el món de la música?

Quan tenia sis anys ma mare ens va portar a l'òpera a les meves germanes i a mi. Feien *Norma*, amb la Caballé, i vaig trobar horrorosa aquella música. Als sis anys vaig començar a estudiar al conservatori, en arribar a l'adolescència m'havia llegit totes les òperes, però va arribar un moment que la música va deixar d'agradar-me i la vaig odiar amb totes les meves for-

ces. Així, vaig decidir fer una vaga de braços caiguts i no tocar mai més el piano. Em van fer fora del conservatori, i per a mi va ser una gran victòria no haver de tocar mai més el piano.

Però va tornar-hi.

Als divuit anys em dedicava a anar de festa en festa per la Costa Brava imitant els cantants de moda de l'època. En una d'aquelles una persona em va dir que tenia veu i que hauria de sospesar les meves possibilitats de cantar òpera, cosa que aleshores em feia molta mandra. La mateixa persona em va portar a casa de Victòria dels Àngels, vaig cantar, ella em va escoltar i a partir d'aquell dia tot va canviar. Vaig deixar d'estudiar dret per tornar al món de la música, encara que també vaig estudiar empresarials, que és el que volien a casa, i després vaig fer humanitats, que és el que jo volia.

Des de la televisió i la ràdio, amb un llenguatge planer, ha fet que molta gent guanyi in-

terès per l'òpera.

Tothom em diu coses molt maques i que els arriba molt el que dic, i això em fa molt, molt feliç. A mi sempre m'agrada dir que la música no és només música, la música és la vida, la música t'ajuda a entendre qui ets, d'on vénis, on vas i per què ets com ets. Totes aquestes coses són les que a mi em semblen importants. Com deia Bernstein, la música en si mateixa no significa res; és el que tu vulguis que signifiqui. Sempre em va semblar que això era més important que posar-me a explicar, que també ho faig, els aspectes tècnics de la partitura, que són importants per als músics. Les coses, però, també han de ser importants per a les persones que tenen la seva vida normal i que, a vegades, quan la música passa pel seu costat, no són capaços de copsar tot el que els està dient.

En la ràdio, amb Toni Clapés, formen un bon tàndem per fer arribar al públic obres i autors de música clàssica. Què prefe-

reix, ràdio o televisió?

La televisió és un mitjà fantàstic però de vegades una mica diabòlic. La ràdio m'agrada molt més que la televisió perquè moltes vegades la gent et veu per televisió però no et mira, i, encara que en la ràdio hi ha gent que només et sent hi ha molta més gent que t'escolta. M'ho passo molt bé, a la ràdio. Amb el Toni tenim aquest pacte: jo explico les meves coses, explico una petita història d'amor d'un compositor, una petita peça per entendre les coses en què tots ens

La música t'ajuda a entendre qui ets, d'on vénis, on vas i per què ets com ets; tot això és important

podem moure i commoure i que facin que a l'oient li entrin ganas d'escoltar la música del compositor de qui estem parlant.

Ha fet dos programes de televisió de molt èxit sobre òpera, i, fins i tot, ha posat un piano a la plaça de Catalunya.

Quan em van proposar fer el programa tan sols vaig posar la condició que anés adreçat a tota aquella gent que no va mai a l'òpera; per això vaig pensar que si la gent no anava al Liceu aniríem nosaltres amb un piano allà on ells estaven, al mig del carrer, i així parlaríem amb persones que pensen que la música clàssica no va amb ells.

M'han dit que vostè és de Mojà.

No sé per què ho diuen; sempre dic que sóc de Cardona. Encara que vaig néixer a Barcelona, de petit passava els estius a Cardona, el poble dels meus pares, i em recordo com un marrec corrent pels carrers del poble. Allà hi tinc una casa i l'any passat vaig fer el pregó de les festes. ■